

Η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ
ΑΛΛΑΧΟΥ & ΠΑΡ' ΗΜΙΝ

Ανακοίνωσις γενομένη εν τω Α' Πανελλην. Οδοντ. Συνεδρίω εν Αθήναις (Απρίλ.
1925)

ΥΠΟ Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Πτυχιούχου Οδοντιάτρου Επιμελητού εν τω Οδοντ. Σχολ του Αθήνησι Πανεπιστ.

Ως γνωστόν, η κατάσταση της στοματικής κοιλότητος είνε, εις εκ των τα μάλα σπουδαίων ρυθμιστών της ευεξίας του καθ' όλου οργανισμού.

Τούτο υπό σπουδαίαν έποψιν λαβόντα τα διάφορα πεπολιτισμένα κράτη, εσκέφθησαν ότι θα ώφειλον να μεριμνήσωσι και διά την υγεία του στόματος.

Και από πολλών ήδη ετών εφήρμοσαν νόμους τοιούτους ώστε μεγάλως να προστατεύηται ο κλάδος ο ασχολούμενος περί της υγείας του στόματος, και συνεπώς αυτή αύρη η υγεία της κοινωνίας.

Θα αναφέρω υμίν ποία ήτο και ποία σήμερον είναι η σχετική μέριμνα εις τα διάφορα κράτη.

Εν Γαλλία η εξάσκησις της οδοντιατρικής εθεωρείτο ελευθέρα προ του νόμου του έτους 1892.

Από του 1614 ευρίσκομεν μίαν δήλωσιν αφορώσαν τους οδοντιάτρους, κατόπιν ετέραν το 1699, και κατά το 1768 το σχετικόν θέσπισμα, καθιστών υποχρεωτικάς τας εξετάσεις παρά τω Κολλεγίω της χειρουργικής διά τον τίτλον «Ειδικού διά τους οδόντας».

Η επανάστασις όμως κατήργησε τον οργανισμόν τούτον (17 Μαΐου 1791), ως επίσης κατήργησε τα πανεπιστήμια, τας εταιρίας των διανοουμένων και άφισεν όλως ελευθέραν την εξάσκησιν της Επιστήμης του θεραπεύειν. Ο εκ τούτου προελθών κίνδυνος της δημοσίας υγείας επέφερεν αντίδρασιν, και τρία έτη αργότερον εψηφίσθη νόμος δι' ου ιδρύοντο υγειονομικά σχολεία . ένδεκα δε από της επαναστάσεως έτη, εγένετο άλλος νόμος, κανονίζων την εξάσκησιν της ιατρικής. Περί οδοντιατρικής ουδείς λόγος. Τω 1847 υπεβλήθησαν σχέδια νόμου προνοούντα δι' αυτήν, αλλ' εις ουδέν κατέληξαν.

Εν τω μεταξύ όμως οι οδοντίατροι των Παρισίων ίδρυσαν το πρώτον οδοντιατρικόν Σχολείον (1880), το δε 1884 το δεύτερον, των οπίων η εξέλιξις υπήρξεν αρίστη και ταχίστη.

Κατά το 1892 εψηφίσθη ο θεμελιώδης επαγγελματικός νόμος της οδοντιατρικής, του οποίου η εισήγησις έχει ως εξής:

«Θα δώσωμεν το δικαίωμα της εξασκήσεως της οδοντιατρικής εις τους εφοδιασμένους με δίπλωμα ή άδειαν. Ούτοι οφείλουν να είναι άνθρωποι μορφωμένοι, να γνωρίζουν καλώς τας ασθενείας του στόματος, να θεραπεύουν ου μόνον τας ασθενείας των οδόντων αλλά και των ούλων, του βλενογόνου του στόματος, ακόμη δε μέχρι σημείου τινός και τας ασθενείας των γνάθων».

Επιβάλλει δε ο νόμος ούτος ποινάς.

1ον) Εις τους εξασκούντας άνευ αδειας και,

2ον) Εις πωλούντας ή δανείζοντας το δίπλωμα εις μη έχοντας τοιούτον.

Αι επιβαλλόμεναι ποινάί διά του νόμου τούτου ήσαν διά μεν τους παρανόμως εξασκούντας από 50-100 φράγκα και εν υποτροπή από 100-500, διά δε τους σφετεριζομένους τίτλον άλλου από 100-500 φρ. Και φυλάκισιν από 6 ημερών μέχρι μηνός.

Επίσης επιβάλλει ποινάς διά διάφορα σφάλματα, λόγω των οποίων ήθελεν επέλθη ζημία εις ασθενείς.

Διακρίνει ο νομοθέτης και τρεις άλλας περιπτώσεις καθ' ας αφαιρείται τελείως ή δί' ωρισμένων χρονικών διάστημα η άδεια της ασκήσεως του επαγγέλματος 1ον) από τους καταδικαζομένους εις στέρησιν των πολιτικών δικαιωμάτων.

2ον) Από τους καταδικαζομένους διά ψεύδος, κλοπήν ή αισχροκέρδειαν, Και 3ον) από τους υποστάντας τας ανωτέρω ποινάς εις έτερον κράτος και καταφυγόντας εν Γαλλία. Εις ουδεμίαν περίπτωσιν ισχύουν τα πολιτικά εγκλήματα. Η εν ταις σχολαίς φοίτησις διά μεν τους ξένους είνε τριετής διά δε τους επιθυμούντας αδιακρίτως γάλλους ή ξένους να παραμείνουν εν Γαλλία πενταετής.

Ηδη εν Γαλλία διακρίνονται εις τρεις κατηγορίας οι οδοντίατροι: 1ον εις στοματολόγους ιατρούς, 2ον) εις χειρουργούς οδοντιάτρος, και 3ον) εις αδειούχους οίτινες βαίνουνσιν οσημέραι εκλίποντες.

Καταλήγει δε ο νομοθέτης ως εξής:

«Εάν ενδιαφέρη να μη καταστήσωμεν πολύ δύσκολον την εις το οδοντιατρικόν στάδιον προσέλευσιν, οφείλομεν όμως να μεριμνώμεν εξ ίσου απαιτούντες από τους υποψηφίους γνώσεις ικανάς να εξυψώσωσιν το επιστημονικόν και ηθικόν επίπεδον, συγχρόνως δε, τονίζει ο νομοθέτης, αξιούμεν από τους οδοντιάτρος να συντελέσουν όπως παύση η ανυποληψία η οποία κατά το μάλλον ή ήττον δικαίως βαρύνει το επάγγελμα του οδοντιάτρος».

Και ταύτα μεν εν Γαλλία.

Εν ταις Ηνωμέναις Πολιτείαις της Αμερικής το σύστημα είνε διάφορον λόγω της διαιρέσεως της χώρας κατά πολιτείας αυτοδιοικουμένας. Η εγγραφή εις τα οδοντιατρικά σχολεία επιτρέπεται μόνον εις τους έχοντας απολυτήριον γυμνασίου, η δε φοίτησις εν αυτοίς είνε τετραετής. Αλλά και μετά την λήψιν του πτυχίου και πάλιν δεν επιτρέπεται η εξάσκησις εάν προηγουμένως δενο πτυχιούχος εξετάσει προ του οδοντιατρικού ιατροσυνεδρίου της πολιτείας....η θα εξασκήση το επάγγελμα.

Μετοικών δε εις άλλην πολιτείαν πρέπει να υποβληθή εις νέαν εξέτασιν προ του ιατροσυνεδρίου της πολιτείας εκείνης. Αι ποιναί εν Αμερική ποικίλλουν κατά διαφόρους πολιτείας από 100-1000 δολλάρια και μερικὴν ἢ ολικὴν στέρησιν της αδειας της εξασκήσεως.

Εν Ιαπωνία τη ενεργεία αυτών τούτων των οδοντιάτρων εθεσπίσθη.....νόμοι οίτινες ως μόνην οδόν προς απόκτησιν του οδοντιατρικού διπλώματοςγνωρίζουσιν το πανεπιστήμιον, ένθα η φοίτησις είναι τετραετής, προσόν δε διά την εγγραφήν εν αυτώ το απολυτήριον γυμνασίου. Υπάρχουν δε δύο κατηγορίαι οδοντιάτρων, οι ευρεθέντες προ της ιδρύσεως των Πανεπιστημιακῶν Σχολείων και εξ αυτών εκάστοτε αποφοιτούντες.

Εν Βουλγαρία η εξάσκησις του οδοντιατρικού επαγγέλματος διέπεται από τους αυστηρότερους νόμους.

Κατά το έτος 1888 εψηφίσθη ο θεμελιώδης νόμος απαιτών τα εξής: Δίπλωμα αναγνωρισμένης σχολής, και άδειαν του Βουλγαρικού,ενώπιον του οποίου ο εξεταζόμενος υφίσταται εξετάσεις

Απαραίτητος δε η Βουλγαρική υπηκοότης. Ο νόμος ούτος το έτος 1909 ετροποποιήθη, και απαιτεί διά την έκδοσιν της αδειας εκτός των ανωτέρω και απολυτήριον γυμνασίου, ως επίσης και πιστοποιητικόν ότι δεν κατεδικάσθη δι' εγκληματικήν ποινήν.

Η άνευ αδειας εξάσκησις συνεπάγεται άμεσον κατάσχεσιν των εργαλείων, χρηματικήν ποινήν ανάλογον προς την περιουσίαν του καταδικαζομένου και φυλάκισιν μέχρι δέκα ετών. Επίσης κατάσχεσιν των εργαλείων προβλέπει ο νόμος ούτος και διά τους οδοντοτεχνίτας εν η περιπτώσει ήθελον εργοθή εις στόματα.

Εν Σερβία οι νόμοι οι διέποντες τα της οδοντιατρικής εσχάτως εγένοντο λίαν αυστηροί. Απαιτούνται διά την εξάσκησιν υπηκοότης σερβική, απολυτήριον Γυμνασίου, δίπλωμα ανεγνωρισμένης σχολής, ως και άδεια του σερβικού ιατροσυνεδρίου ένθα εξετάζεται τις εις την σερβικήν ή την γαλλικήν. Αι ποιναί είνε όμοιαι περίπου προς τας εν Βουλγαρία.

Εν Ρωσσία υπήρχον δύο τάξεις οδοντιάτρων. Οι οδοντισταί εις ους επιτρέπεται η εξάσκησις εις μικράς μόνον κωμοπόλεις και εις ους ήτο απηγορευμένη απολύτως η χρήσις αναισθητικού και 2ον) οι έχοντες δίπλωμα εκ των οδοντ. Ρωσικών σχολών εις

ας η φοίτησις είνε τριετής όπου εγγράφονται ο έχοντες απολυτήριον Γυμνασίου. Οι δεύτεροι μετά τας επί διπλώματι εξετάσεις ώφειλον να υποστούν νέας εξετάσεις προ του ιατροσυνεδρίου της πρωτευούσης.

Εν Αυστρία, Ιταλία και Βελγίω διά την εξάσκησιν του οδοντιατρικού επαγγέλματος απαιτείται και δίπλωμα ιατρικής.

Εν Ελβετία υπάρχει μία και μόνη τάξις η των διπλωματούχων, οίτινες υποχρεούνται εις φοίτησιν εν ταις σχολαίς επί τρία και ήμισυ έτη.

Εν Πολωνία υφίσταται μία μόνη τάξις οδοντιάτρων, αι δε ποινάί είνε αυστηρότεραι και των εν Βουλγαρία ακόμη.

Εν Γερμανία η φοίτησις διήρκει 4 έτη, επί εν πρακτική εξάσκησις παρά τινι οδοντιάτρω και ακολούθως ο υποψήφιος προσήρχετο προ του ιατροσυνεδρίου διά την λήψιν της αδείας. Ήδη η φοίτησις ηυξήθη εις 5 έτη. Αι ποινάί διά την παράνομον εξάσκησιν είναι κατάσχεσις εργαλείων και φυλάκισις από 1-3 ετών. Οι ξένοι δικαιούνται να εξασκήσουν 6 έτη από της αποκαταστάσεώς των εν Γερμανία.

Τοιαύτη είναι η εξέλιξις της οδοντιατρικής εις τα κράτη εις α ανέφερον. Βλέπομεν δηλονότι μίαν γενικήν τάσιν και προσπάθειαν προς ανύψωσιν της οδοντιατρικής η οποία ούτως ήρθη εις το εμπρέπον αυτή επιστημονικόν επίπεδον.

Ποία η εξέλιξις παρ' ημίν έτερος συνάδελφος θέλει πραγματευθή.

Εις το σημείον τούτο θα σας παρακαλέσω να μου επιτραπή η ανάγνωσις μιας διαφημήσεως ενός συναδέλφου, δημοσιευθείσης εις εφημερίδα επαρχίας (αναγινώσκει από της εφημερίδος τα κάτωθι):

«Ν. Πολυχρονίδης.

Χειρουργός οδοντοίατρος Ελλ. Νοσοκομείου Σμύρνης τέως υπίατρος Οθωμανικού στρατού δηλοί ότι εκριζώνει οδόντας, όποιος πονέσει θα λάβη ως αμοιβήν 1000 δραχμάς. Σπουδάσας ειδικώς τα περί της κεφαλής, ήτοι: την ανατομίαν, φυσιολογίαν, μικροβιολογίαν, φαρμακολογίαν, ιστολογίαν, πολφολογίαν και τα κύτταρα οδόντων. Βουλώνει, καθαρίζει, κατασκευάζει λευκά και χρυσά. Θεραπεύει την ουλίτιδα (τα γούλια αν αιματώνουν) την πυορροίαν (αν εμπυώνουν), την λιθίασιν (πουρί). Η αιμορραγία προέρχεται εκ των μικροβίων άτινα εμφωλεύουν εις την ουλικήν χώραν. Ταύτα καταβροχθιζόμενα επιφέρουν πάθησιν του στομάχου. Εκ της αιμορραγίας προέρχεται σήψις, πτώσις, τερηδών, ουλοφάγος, φθίσις πνεύμονος, φαραγγολάρυγγος και ισχνότης. Και όστις πάσχει πρέπει να λάβη υπό δσοβαράν έποψιν ότι αι ασθeneiai αύται είναι όχι μόνον καταστροφή των οδόντων αλλά και της υγείας. Και διά τούτο ο πάσχων να σπεύση να θεραπευθή και να προλάβη όχι μόνον τους οδόντας του, οίτινες είναι τα κυριώτερα όργανα, αλλά και την υγείαν του.

Θα διαμένη εις το ξενοδοχείον «Θεσσαλονίκη» οδός Πηλέως».

Η ανωτέρω διαφήμισις είνε ενδεικτική ότι υπάρχουν ακόμη οδοντίατροι παρ' ημίν οίτινες προσβάλουν τον κλάδον μας.

Δεν δύναμαι όμως να παρατρέξω και μη αναφέρω εν τα μάλιστα ουσιώδες σημείον της παρ' ημίν οδοντιατρικής εξελίξεως.

Τας αλληπαλλήλους και σοβαράς δηλονότι ενεργείας της Πανελληνίου οδοντιατρικής Εταιρίας, χάρις εις τας οποίας ιδρύθη και παρ' ημίν το έτος 1911 οδοντιατρικόν σχολείον εις το οποίον διά να εγγραφή τις εθεσπίσθη να έχη τα αυτά προσόντα άπερ και εις τα προαναφερθέντα κράτη, εν ω διακεκριμένοι καθηγηταί διδάσκουσιν εκτός των καθαρώς οδοντιατρικών μαθημάτων, ανατομικήν, φυσιολογίαν, φαρμακολογίαν, χημείαν, παθολογικήν ανατομική, μικροβιολογίαν, υγιεινήν, χειρουργικήν και σφυλιδολογίαν, γνώσεις τας οποίας προσκομίζοντες οι εξερχόμενοι δικαιούνται να απαιτήσουν μοίραν ουχί κατωτέραν εκείνης την οποίαν κατέχουν οι εκ των άλλων Πανεπιστημιακών Σχολών αποφοιτούντες επιστήμονες.

Αλλά και μεθ' όλα ταύτα, δεν επεκράτησε καθ' όλα παρ' ημίν το αυτό πνεύμα όπερ αλλαχού.

Διάφορα γεγονότα συνετέλεσαν και επέβαλον την παρέκκλισιν και μετά την ίδρυσιν του οδοντ. Σχολείου, από της παρά των άλλων κρατών χαραχθείσης μιας και μόνης γραμμής προς απόκτησιν του ονόματος του οδοντιάτρου.

Φρονώ κ. συνάδελφοι ότι οι έχοντες ποια τινά δικαιώματα έλαβον ήδη άπαντες άδειαν, καθώς και εκείνοι τους οποίους εθνικά περιπέτεια εξετόπισαν από τας χώρας εν αις είχαν αποκτήσει οπωσδήποτε το δικαίωμα του εξασκείν το επάγγελμα, και δέον εις το σημείον τούτο εις ο ιδιαίτέρως συνιστώ την προσοχην απάντων υμών, να τεθή τελεία και παύλα.

Καταλήγων, προτείνω όπως το Α' Πανελλ. Οδοντ. Συνέδριον διατυπώση προς την Σην Κυβέρνησιν την ευχήν όπως μη επιτραπή του λοιπού η έκδοσις νομοθετικών διαταγμάτων δυναμένων να μειώσουν την επιστημονικότητα της οδοντιατρικής, προς μεγίστην ζημίαν όλων ημών, και να παύση το Υπουργείον Εσωτερικών να εκδίδη προσωρινάς αδειάς, να θεωρηθή δε το Πανεπιστήμιον ως η μόνη οδός διά την απόκτησιν του δικαιώματος του εξασκείν την οδοντιατρικήν. Ούτω μόνον θα επιτευχθή όπως, απομακρυνόμενοι εκ του επιπέδου των εφ' αμάξης ιατρών, ανέλθωμεν εις επιστημονικόν τοιούτον, και καταλάβωμεν εν τη συνειδήσει της κοινωνίας την προσήκουσαν και παρά πάντων ποθητήν εκτίμησιν.

Με τοιαύτας αντιλήψεις το Α' Πανελλ. Οδοντ. Συνέδριον πέποιθα ότι θα διαχαράξη την σταθεράν οδόν διά της οποίας η οδοντιατρική θα φθάση εις ευρυτέρους ορίζοντας, και θα αξιωθή του δικαίου επαίνου και της ευγνωμοσύνης των επιγιγνομένων.